

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Svk/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723100826
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 03. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:0723100826.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu: Lesné pozemkové spoločenstvo v Záhorskej Bystrici, IČO: 30 781 035, Čsl. tankistov 134, Bratislava - Záhorská Bystrica, zastúpeného: JUDr. Margita Medveczká, advokátka, Drotárska cesta 68, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, Ružová dolina 27, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia zo 6. júla 2023, č. Co 73/2023-IBa, o odvolaní („kasačnej sťažnosti“) žalobcu proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave č. k. 4 S 85/2023-53 z 29. februára 2024 takto

rozhodol:

- I. Odvolanie sa odmieta.
- II. Účastníci nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

- Žalobca podal 13. septembra 2023 všeobecnú správnu žalobu proti rozhodnutiu označenému v záhlaví tohto uznesenia, no nepripojil k nej doklad o zaplatení súdneho poplatku podľa zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Preto ho správny súd 19. decembra 2023 vyzval na jeho zaplatenie do 10 dní aj s poučením, že v opačnom prípade zastaví konanie. Žalobca súdny poplatok zaplatil až 9. januára 2024 a 10. januára 2024 navrhol, aby správny súd opustil zmeškanie lehoty na jeho zaplatenie. Návrh odôvodnil tým, že príslušná zamestnankyňa zadala príkaz na úhradu súdneho poplatku už 23. decembra 2023, no platba neprešla, čo zistila až 9. januára 2024, po návrate z dovolenky.
- Správny súd tu napadnutým uznesením č. k. 4 S 85/2023-53 zamietol tento návrh. V odôvodnení odkázal na § 70 Správneho súdneho poriadku a dodal, že lehota na zaplatenie súdneho poplatku nie je prepadnou lehotou. Jej zmeškanie však možno odpustiť len vtedy, ak dôvody zmeškania sú ospravedliteľné. Podľa neho bolo povinnosťou žalobcu zabezpečiť, aby aj v čase dovoleníek a sviatkov bolo zabezpečené uloženie plnenej povinnosti. Nešlo o nepredvídateľnú udalosť, na ktorú by sa nemohol pripraviť. Nepredložil však ani žiadne dôkazy o skutočnom zadaní platieb 23. decembra 2023. Okrem toho súd pripomenul, že poplatková povinnosť vznikla už podaním žaloby 13. septembra 2023 a mohol ju splniť kedykoľvek potom. V závere uznesenia súd poučil účastníkov, že je proti nemu prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia, k čomu došlo 15. marca 2024.
- Žalobca 15. apríla 2024 podal proti tomuto uzneseniu podanie z toho istého dňa označené ako „Kasačná sťažnosť“, ktorým sa domáhal zrušenia tohto uznesenia ako nedostatočne odôvodneného.
- Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sa predovšetkým zaoberal otázkou povahy tohto podania a svojej príslušnosti na jeho prejednanie a rozhodovanie.
- Súdne poplatky sú upravené v zákone č. 71/1992 Zb., pričom týmto označením sa rozumejú tak poplatky za jednotlivé úkony alebo konania súdov, ako aj úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (porov. § 1 ods. 1 cit. zák.). Z vecného vymedzenia predmetu tohto zákona je tak zrejmé, že neupravuje len otázky súvisiace s jednotlivými typmi konaní podradenými pod jednotlivé procesné kódexy, podľa ktorých súdy postupujú. Naopak, ním upravované súdne poplatky sa rovnako týkajú úkonov štátnej správy súdov, ktorá sama o sebe nie je výkonom súdnictva a nerealizuje sa podľa

žiadneho z citovaných troch procesných kódexov, ako aj úkonov prokuratúry, ktorá vôbec nepatrí do sústavy súdov. Tento zákon potom pod spoločnou marginálnou rubrikou „Konanie“ v ustanoveniach § 12 až 14 obsahuje osobitnú procesnú úpravu. Podľa § 12 ods. 1 platí, že vo veciach poplatkov zasadne rozhoduje orgán, ktorý je oprávnený vykonať poplatkový úkon; ďalšie ustanovenia potom osobitne upravujú príslušnosť na rozhodovanie vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde, za dovolanie, za kasačnú sťažnosť a za obnovu konania. Podľa ustanovenia § 14 ods. 1 tohto zákona sa na konanie vo veciach poplatkov primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku okrem § 357 písm. a), ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 14 ods. 2 v konaní podľa tohto zákona možno výnimočne vykonávať dôkazy, ktoré strany alebo účastníci nenavrhlí, a podľa § 14 ods. 4 v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania

6. Z uvedených ustanovení § 14 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 71/1992 Zb. tak vyplýva, že konanie vo veciach poplatkov podľa uvedeného zákona je relatívne samostatným konaním, ktoré nie je integrálnou súčasťou procesu upraveného Civilným sporovým poriadkom, Civilným mimosporovým poriadkom ani Správnym súdnym poriadkom. Preto rozhodovanie vo veciach súdnych poplatkov v zmysle citovaných ustanovení bez ďalšieho nepodlieha ani procesnej úprave pre tieto jednotlivé procesy. Inak povedané, podľa uvedených ustanovení rozhodovanie vo veciach súdnych poplatkov za civilný proces nie je integrálnou súčasťou civilného procesu a bez ďalšieho nepodlieha Civilnému sporovému poriadku, rozhodovanie vo veciach súdnych poplatkov za civilné mimosporové konania nie je integrálnou súčasťou týchto konaní a nepodlieha Civilnému mimosporovému poriadku a rozhodovanie vo veciach súdnych poplatkov za správne súdnictvo nie je integrálnou súčasťou konania v správnom súdnictve a nepodlieha Správne súdnemu poriadku. Ustanovenia § 12 až 14 zákona č. 71/1992 Zb. sú ako osobitné predpisy (*leges speciales*) samostatným procesným základom rozhodovania súdov vo veciach súdnych poplatkov, ktoré citované § 14 ods. 2 a 4 aj výslovne označuje za „konania podľa tohto zákona“. Použitie niektorého procesného kódexu pri takomto rozhodovaní tak vyplýva len z toho, že tieto ustanovenia na jeho použitie odkážu ako na subsidiárny zdroj procesnej úpravy. Taký odkaz je obsiahnutý v cit. ustanovení § 14 ods. 1 tohto zákona, ktoré s účinnosťou od 1. júla 2017 výslovne ustanovuje, že sa na toto rozhodovanie majú primerane použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku. Toto ustanovenie však nerozlišuje, či predmetom rozhodovania je súdny poplatok vyberaný v civilnom procese alebo v správnom súdnictve. Neobsahuje žiadnu výnimku ani pre ustanovenie § 12 ods. 2, v ktorom je vyslovene upravená príslušnosť vo veci poplatku za kasačnú sťažnosť, teda za opravný prostriedok prípustný jedine v rámci správneho súdnictva. Inak povedané, aj vo veciach poplatkov za kasačnú sťažnosť rozhoduje správny súd, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, za primeraného použitia ustanovení Civilného sporového poriadku tak, ako to plynie zo znenia § 14 ods. 1 tohto zákona.

7. Uvedený výklad posudzujú aj systematické súvislosti. Samotný Správny súdny poriadok, ktorý podľa vyššie citovaných ustanovení upravuje konanie správnych súdov vo veciach správneho súdnictva, sám osebe neobsahuje ustanovenia o vyrubovaní súdnych poplatkov, zastavovaní konania z tohto dôvodu alebo ich vracania. Len ustanovenie § 450 ods. 2 SSP v rámci postupu správneho súdu po podaní kasačnej sťažnosti predpokladá, že tento súd rozhodne o vyrubení súdneho poplatku, no neurčuje žiadne ďalšie podrobnosti ani postup pri tomto vyrubení. Toto ustanovenie je tak len blanketovou normou, ktorá inštruktívnym spôsobom vymenúva kroky, ktoré ma správny súd urobiť po podaní kasačnej sťažnosti skôr, než ju predloží kasačného súdu, nie je však právnym základom pre rozhodovanie o súdnych poplatkoch. Aj z dôvodovej správy (Národná rada Slovenskej republiky, VI. volebné obdobie, tlač 1335) vyplýva, že účelom tohto ustanovenia bolo len sumarizovať administratívne úkony, ktoré ma vykonať správny súd tak, aby kasačná sťažnosť bola náležite pripravená pre rozhodnutie kasačného súdu.

8. Podobne aj vývoj právnej úpravy svedčí v prospech záveru, že konanie vo veciach súdnych poplatkov podľa zákona č. 71/1992 Zb. je osobitným a samostatným a nie je súčasťou konkrétneho súdneho konania. Ustanovenie § 14 tohto zákona totiž vo svojom pôvodnom znení účinnom od 17. marca 1992 do 31. decembra 2000 normovalo, že na konanie vo veciach súdnych poplatkov platí primerane Občiansky súdny poriadok a predpisy o konaní vo veciach daní a poplatkov (t.j. v danom čase vyhláška Ministerstva financií č. 16/1962 Zb. o konaní vo veciach daní a poplatkov, ktorú od 1. januára 1993 nahradil zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov). Zákonom č. 457/2000 Z. z. sa toto ustanovenie od 1. januára 2001 zmenilo tak, že na konanie vo veciach súdnych poplatkov sa mali primerane použiť už len ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Zákonom č. 273/2007 Z. z. sa ustanovenie § 14 doplnilo o odsek 2, ktorý vyslovene ustanovil, že Občiansky súdny poriadok sa použije aj na posudzovanie lehôt. Dôvodová správa (Národná rada Slovenskej republiky, IV. volebné obdobie, tlač 209) túto zmenu odôvodňovala práve pochybnosťami o tom, či platenie poplatkov je alebo nie je súčasťou občianskeho súdneho konania, ktorého sa súdne

poplatky týkali. Pretože zákonodarca chcel zvýrazniť ich „súvislosť s civilným procesom“, výslovne upravil procesné počítanie lehôt. Taká úprava by však už z logiky veci nebola potrebná, ak by platenie súdnych poplatkov a konanie o nich bolo bez ďalšieho súčasťou občianskeho súdneho konania (resp. dnes civilného procesu a konania v správnom súdnictve).

9. Zásadnú zmenu ustanovenia § 14 priniesol zákon č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku. Išlo o zákon, ktorý bol prijatý v súvislosti s rekonštrukciou procesného práva a ktorý bol v národnej rade prerokúvaný a schvaľovaný v čase, kedy už všetky tieto tri procesné kódexy boli vyhlásené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, teda boli platné. Tento zákon novelizoval aj iné ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. a v mnohých z nich dôsledne rozlišoval medzi jednotlivými druhmi konaní upravenými týmito kódexami. Tak v § 2 ods. 4 výslovne ustanovil poplatníka pre kasačnú sťažnosť, v § 4 ods. 4 rozšíril oslobodenie aj na kasačnú sťažnosť, v § 5 ods. 1 písm. a) upravil vznik poplatkovej povinnosti za kasačnú sťažnosť. V poznámke pod čiarou k odkazu 4b umiestnenému v § 5 ods. 1 písm. g), ktorý upravoval vznik poplatkovej povinnosti pri podaní námietky zaujatosti, zákon č. 125/2016 Z. z. dokonca nahradil pôvodný odkaz na Občiansky súdny poriadok odkazmi na Civilný sporový poriadok aj Správny súdny poriadok. Rovnako zmenil už citovaný § 12 ods. 2, kam doplnil príslušnosť na rozhodovanie vo veciach poplatkov za kasačnú sťažnosť. Napriek tomu tento zákon ustanovenie § 14 ods. 1 novelizovalo tak, že na konanie vo veciach poplatkov sa mali primerane použiť len ustanovenia Civilného sporového poriadku, a v § 14 ods. 2 pripustil možnosť výnimočne vykonať nikým nenavrnuté dôkazy. Dôvodová správa k novelizácii týchto ustanovení výslovne zdôrazňovala, že ako subsidiárny predpis, ktorý sa má použiť na konanie vo veciach súdnych poplatkov, sa navrhuje použiť práve a len Civilný sporový poriadok, avšak s dôrazom na jeho primeranú aplikáciu. Z uvedeného teda vyplýva, že zákonodarca v zákone č. 125/2016 Z. z. dôsledne rozlišoval medzi jednotlivými procesnými kódexami a odkazoval na ne tam, kde na ne skutočne odkázať chcel. V ustanovení § 14 ods. 1 potom celkom zreteľne a vedome odkázal len na subsidiárne použitie Civilného sporového poriadku, hoci iné ustanovenia tohto zákona (vrátane mnohých položiek sadzobníka) sa mali aplikovať aj na konania podľa SSP. Toto vedomé rozhodnutie zákonodarcu vylučuje možnosť čo len uvažovať nad tým, že by chýbajúci odkaz na Správny súdny poriadok v § 14 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. bol nezamyšľanou medzerou v práve.

10. Posledná novela ustanovenia § 14 vykonaná zákonom č. 152/2017 Z. z. toto vedomé rozhodnutie zákonodarcu potvrdila tým, že z odseku 1 vypustila prípustnosť odvolania proti uzneseniu o zastavení konania upravenú výlučne v Civilnom sporovom poriadku (na ktorý aj výslovne odkázala). Zároveň sa v ustanoveniach § 14 ods. 3 a 4 upravilo osobitné obsadenie súdu práve pre rozhodovanie vo veciach súdnych poplatkov. Vychádzajúc z tejto novely potom judikatúra vyslovila záver, že konanie o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 1. júla 2017 vrátane vydania uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku je jednoništančné a vedie sa výlučne na súde prvej inštancie a proti takému uzneseniu o zastavení konania nie je prípustné odvolanie ani dovolanie. Pritom nie je podstatné, či súd rozhodujúci vo veci súdneho poplatku aj skutočne rešpektoval pravidlá obsadenia súdu podľa § 14 ods. 3 a 4 zákona č. 71/1992 Zb. (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 14/2018, judikát R 82/2018). Ak by malo platiť, že na konanie vo veciach súdnych poplatkov v správnom súdnictve by sa mal použiť Správny súdny poriadok, potom by z citovaného § 14 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. nevyplývalo vylúčenie kasačnej sťažnosti a uznesenie, ktoré by vydal sudca, by tak kasačnou sťažnosťou bolo možné napadnúť (§ 439 ods. 1 SSP). Účastník správneho súdneho konania by tak mal k dispozícii opravný prostriedok, a to dokonca priamo k vrcholnej súdnej inštancii správneho súdnictva, hoci strana civilného procesu by za porovnateľnej procesnej situácie nemala k dispozícii opravný prostriedok ani len k príslušnému krajskému súdu. Takýto výklad by tak viedol k zásadnej a logicky ani hodnotovo neodôvodnenej nerovnoprávnosti medzi účastníkmi týchto súdnych konaní v prístupe k súdnej ochrane, ktorá je inak článkom 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky zaručená v zásade rovnako bez ohľadu na typ konania.

11. Zo všetkých uvedených dôvodov tak treba uzavrieť, že na konanie vo veciach súdnych poplatkov sa použijú predovšetkým ustanovenia § 12 až 14 zákona č. 71/1992 Zb. a na základe odkazu v § 14 ods. 1 tohto zákona primerane aj ustanovenia Civilného sporového poriadku, a to aj vtedy, ak vo veciach súdnych poplatkov podľa uvedeného zákona koná a rozhoduje súd správneho súdnictva, teda správny súd alebo najvyšší správny súd (§ 4 ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z.). Pod konaním vo veciach súdnych poplatkov v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 treba rozumieť konanie podľa ktoréhokoľvek z ustanovení zákona č. 71/1992 Zb., ale aj konanie o iných procesných otázkach, ktoré v takomto konaní vyvstanú. Za konanie vo veciach súdnych poplatkov tak treba považovať predovšetkým konanie a rozhodovanie o vyrubení poplatku podľa § 5 ods. 1 písm. g), o zastavení konania v dôsledku jeho nezaplatenia v zmysle §

10 ods. 1, o vrátení poplatku podľa § 11, o zrušení alebo zmene nesprávneho rozhodnutia o poplatkovej povinnosti podľa § 12 ods. 3 uvedeného zákona, ale napríklad aj určenie lehoty na zaplatenie súdneho poplatku vo výzve podľa § 10 ods. 1 tohto zákona, jej predĺženie alebo odpustenie jej zmeškania, ďalej posudzovanie náležitosti podaní, ktorými sa žiada o vrátenie poplatku, doručovanie rozhodnutí a ďalších písomností, ktoré sa týkajú súdnych poplatkov alebo uvedených otázok, a podobne. Rovnako sa podľa Civilného sporového poriadku musia posudzovať aj opravné prostriedky proti takýmto rozhodnutiam, čo znamená, že odvolanie proti nim je prípustné len za podmienok ustanovených v § 355 a § 357 CSP a rozhodne sa o ňom podľa § 386 až 389 CSP.

12. Žalobca v prerokúvanej veci podal svoj opravný prostriedok, ktorý označil ako „Kasačná sťažnosť“, proti uzneseniu súdu, ktorým zamietol žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku. Podľa výkladu podaného v predošlých odsekoch sa na rozhodovanie o odpustení zmeškania tejto lehoty musí vzťahovať Civilný sporový poriadok. V dôsledku toho mal už správny súd postupovať podľa § 122 CSP, nie podľa § 70 SSP. Ďalším dôsledkom však je, že opravný prostriedok podaný proti jeho uzneseniu možno takisto posudzovať len podľa Civilného sporového poriadku. Tento zákon pripúšťa proti uzneseniu súdu prvej inštancie ako opravný prostriedok vo všeobecnosti len odvolanie (§ 355), a preto možno opravný prostriedok žalobcu napriek jeho označeniu ako kasačnej sťažnosti považovať len za takéto odvolanie. Podľa § 355 ods. 2 CSP je však odvolanie prípustné len proti uzneseniam, ktoré sú vymenované v § 357, resp. v inom ustanovení zákona. Pretože ani § 357, ani iné ustanovenie CSP, ale ani zákon č. 71/1992 Zb. nepripúšťajú odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa nevyhovelo žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty (na zaplatenie súdneho poplatku), nie je toto odvolanie prípustné. Na jeho prípustnosti nič nemení ani poučenie, že je prípustná kasačná sťažnosť, pretože nesprávne poučenie o prípustnosti opravného prostriedku samo osebe jeho prípustnosť nikdy nezakladá (porov. už cit. judikát R 82/2018, ale napr. aj uznesenie tunajšieho súdu sp. zn. 7 Sžrk 1/2020, č. 13/2022 ZNSS). Preto neostalo iné nie však tento opravný prostriedok žalobcu odmietnuť podľa § 386 písm. c) CSP ako neprípustné odvolanie.

13. Poslednou otázkou zostáva posúdenie funkčnej príslušnosti na rozhodovanie o takomto odvolaní. V čase účinnosti zákona číslo 125/2016 Z. z., ktorým bola v ustanovení § 14 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. upravená subsidiárna pôsobnosť Civilného sporového poriadku, teda k 1. júlu 2016, bol najvyšší súd tak odvolacím, ako aj kasačným súdom. Podľa § 8 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom do 31. decembra 2020 bol totiž najvyšší súd povolaný rozhodovať o riadnych aj mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam krajských súdov, teda tak o odvolaniach podľa Civilného sporového poriadku, ako aj o kasačných sťažnostiach podľa Správneho súdneho poriadku. Na základe tohto ustanovenia tak bola založená príslušnosť rozhodnúť o odvolaniach aj proti uzneseniam, ktoré boli vydané senátmi alebo sudcami správneho kolégia príslušného krajského súdu v správnom súdnictve, a najvyšší súd takto aj naozaj rozhodoval (pozri napr. uznesenia sp. zn. 10 Sžk 2/2017, 5 Sžk 5/2017, 6 Sžo 2/2018 alebo 8 Sžfk 55/2017). Začatím svojej činnosti od 1. augusta 2021 tunajší súd podľa § 101c ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. prevzal pôsobnosť najvyššieho súdu ako súdu, ktorý rozhodoval o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam krajských súdov vo veciach správneho súdnictva. Podľa § 8 ods. 1 písm. a) tohto zákona v znení účinnom od 1. januára 2021 však najvyšší súd koná a rozhoduje o riadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam len krajských súdov a najvyšší správny súd zasa podľa § 8a ods. 1 tohto zákona v znení účinnom od 1. júna 2023 vykonáva súdnictvo rozhodovaním o kasačných sťažnostiach proti rozhodnutiam správnych súdov. Podobne ustanovenie § 34 ods. 3 CSP v znení účinnom od 1. júna 2023 upravuje funkčnú príslušnosť najvyššieho súdu len na rozhodovanie o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu.

14. Od 1. júna 2023 v Civilnom sporovom poriadku, ale aj v zákone č. 757/2004 Z. z. chýbajú ustanovenia, ktoré by upravovali funkčnú príslušnosť súdu na rozhodovanie o odvolaniach proti rozhodnutiam novozriadených správnych súdov vydaných vo veciach súdnych poplatkov za použitia Civilného sporového poriadku v zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. Tu však ide o zjavne nezamýšľanú medzeru v zákone, ktorá vyplýva z toho, že zákonodarca pri zriadení najvyššieho správneho súdu, pri formulácii § 8a zákona č. 757/2004 Z. z. a následnom zriadení správnych súdov od 1. júna 2023 opomenul zohľadniť, že správne súdy na základe citovaných ustanovení môžu konať a rozhodovať podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, takže opravným prostriedkom proti ich rozhodnutiam nebude len kasačná sťažnosť, ale môže ním byť aj odvolanie. Túto medzeru treba vyplniť analógiou s postavením tunajšieho súdu ako kasačného súdu v zmysle cit. § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. Hoci je kasačná sťažnosť mimoriadnym opravným prostriedkom, najvyšší správny súd o nej rozhoduje už v druhej inštancii, teda v podobnom postavení, v akom podľa Civilného sporového poriadku rozhoduje odvolací súd. Odvolacím súdom podľa § 34 ods. 1 a 3 CSP je zásadne krajský súd vo vzťahu k okresnému súdu a najvyšší súd vo vzťahu ku krajskému súdu, teda vždy súd bezprostredne

vyššieho stupňa. Podobne aj najvyšší správny súd je bezprostredne vyšším súdom nad všetkými správnymi súdmi a rozhodnutie samotného správneho súdu o odvolaní proti vlastnému rozhodnutiu zas neprichádza do úvahy, pretože typickým znakom odvolania je práve devolúcia (rozhodovanie vyšším súdom). Najvyšší správny súd je tak prvým a jediným súdom vyššieho stupňa vo vzťahu k správnym súdom, a preto je jediný, kto môže byť príslušný na rozhodnutie o odvolaniach proti ich rozhodnutiam vydaným na základe § 14 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. Pretože rovnako ako funkčná príslušnosť chýba aj určenie zloženia, v akom bude o veci rozhodovať, musí sa vychádzať zo základného pravidla obsiahnutého v § 24b prvej vete zákona č. 757/2004 Z. z. Najvyšší správny súd tak o týchto odvolaniach rozhoduje v senáte zloženom z troch sudcov, z ktorých jeden je predsedom.

15. Na základe uvedeného tak tunajší súd ako odvolací súd podľa § 386 písm. c) CSP odmietol žalobcu odmietol. Len pre poriadok sa však dodáva, že žalobca ani vo svojom opravnom prostriedku nijako nereagoval na jednu zo základných a nosných výhrad súdu prvej inštancie a nijako nepreukázal pravdivosť svojho tvrdenia, že jeho zamestnankyňa skutočne 23. decembra 2023 neúspešne zadala platbu súdneho poplatku. Ani keby jeho opravný prostriedok bol prípustný, nebol by preukázaný ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty, ktorý je podľa § 122 CSP podmienkou jeho odpustenia presne tak isto ako podľa § 70 SSP.

16. Náhrada trov tohto odvolacieho konania nepatrí nikomu z účastníkov, pretože nebol daný žiaden zo zákonných dôvodov, aby sa takáto náhrada priznala (§ 255, § 256 v spojení s § 396 CSP).

17. Tunajší súd už len pre poriadok dodáva, že vie o uzneseniach tunajšieho súdu sp. zn. 5 Sžk 12/2021, 4 Sfk 59/2023, 1 Sžk 49/2020, 2 Sfk 1/2023 alebo 4 Sfk 138/2022, ktorými boli obdobné opravné prostriedky posúdené ako kasačné sťažnosti podľa § 439 a nasl. SSP. V tu prerokovanej veci však súd nemohol postupovať podľa § 22 a § 466 SSP a predložiť vec veľkému senátu, pretože tieto ustanovenia sa týkajú len konaní o kasačnej sťažnosti. Z vyššie podaného podrobného výkladu § 14 zákona č. 71/1992 Zb. však vyplýva, že tunajší súd nemôže vo veciach súdnych poplatkov konať ako kasačný súd, ale len ako odvolací súd podľa Civilného sporového poriadku. Ten však v odvolacom konaní nepripúšťa, aby senát odvolacieho súdu postúpil vec veľkému senátu odvolacieho súdu, lebo taký senát tento zákon ani nepredpokladá. Hoci teda odlišná judikatúra vrcholnej súdnej inštancie nie je želaná, nemožno sa jej v individuálnych veciach vždy vyhnúť (porov. v tomto zmysle napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 354/2023). Na zjednotenie prípadných odlišných právnych názorov slúžia osobitné postupy upravené zákonom č. 757/2004 Z. z., akým je napríklad stanovisko kolégia alebo pléna.

18. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.